

Παραθυρόφυλλον συγκείμενον ἐκ ξυλίνου πλαισίου πα-
ραλληλογράμμου καὶ μικρῶν τεμαχίων σανίδος ὀριζον-
τίως πρὸς τὸ πλάσιον καὶ παραλλήλως μεταξύ των τεθει-
μένων καὶ κεκλιμένων ὑπὸ τινὰ γωνίαν, τῶν ὁποίων τὰ ἄκρα
ἐφαρμόζονται στερεῶς εἰς ἐντομάς τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφα-
νείας τῶν δύο ἐκατέρωθεν πλευρῶν τοῦ πλαισίου· ἐνίοτε
τὰ λεπτὰ μικρὰ τεμάχια δύνανται νὰ κινῶνται ἐλευθέρως
μετὰ τὴν βοήθειαν ξυλίνου κατακορύφου κανόνος, περὶ τὸν
ὁποῖον εἶναι συνηρμοσμένα κοιν.: Ἀνοίγω - κλείνω τίς
γρίλιες. Κοιτάζει κρυφὰ ἀπὸ γρίλιες κοιν. Κλείσει τίς γρί-
λιες, γιατί φουσαίει ἀέρας Κέρκ. Τὸ βουρίνι μᾶς ἔσπασε
τὴ γρίλια καὶ τσῆ βάλουμε διπλῇ λαπάτσα νὰ ποροπιαστῇ
(λαπάτσα = τεμάχιον ξύλου πρὸς ἐνίσχυσιν) Ἰθάκ. || Ἄσμ.

Τὰ μάθια σου νὰ γαλανὰ τσαὶ τὰ μαλλιά σου γρίλιες
ἂν εἶχα τσαὶ λιάτσι νοῦ, ἐσὺ μοῦ τότε πῆρες

Θήρ. (Οἶα) || Ποίημ.

Ξέρει τὴν ὥρα ποὺ περνᾷ, τὴν ὥρα ποὺ διαβαίνει
καὶ τρέχει ἔς τὸ παράθυρο καὶ μόνη τὸν προσμένει,
μὰ σὰν τὸν βλέπει μακριά, ἔς τὴ γρίλια τῆς τρανεύεται
κ' ἔτσι κ' ἐκεῖνος θλίβεται κ' ἐκεῖνη τυραννιέται

Ι. Πολέμ., Χειμῶνανθ.², 150, Συνών. παντίζομαι. β) Λε-
πτὸν κιγκλίδωμα, κάγκελο Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Τὸ ταμεῖον
χωρίζεται ἀπὸ τὰ ἄλλα γραφεῖα μετὰ γρίλιες Λεξ. Δημητρ.
γ) Ἐσχάρα Λεξ. Δημητρ.

γρίλωμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γριλῶνω.

Ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γριλῶνω.

γριλώνω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γρίλια.

1) Τοποθετῶ γρίλια. 2) Κατασκευάζω παράθυρον μετὰ
γρίλιες.

γριοαῖγα ἡ, ἀμάρτ. γρόγα Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὗς. γριά, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὁ τύπ. γραί, καὶ
αἶγα. Τὸ οἰεῖς τὸν τύπ. γρόγα ἀναλογικῶς πρὸς σύνθετα
οἶον γεροντόγα, στειρόγα, φουρειαρόγα,
ψιμόγα, ὡς καὶ τὸ παρὰ Φωσκ., Φουρτου., στ. 266
(ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ., σ. 173) γρογαίδαρος «μὰ ἂν παί-
ζης μετὰ γρογαίδαρους δέχου καὶ τσὶ τσινιές τως».

Ἡ ἡλικιωμένη αἰξ.

γριόβοιδο τό, ἀμάρτ. γρόβουδο Κρήτ. (Ρέθυμν.)

Ἐκ τῶν οὗς. γριά, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὁ τύπ. γραί, καὶ
βόιδι. Διὰ τὸ ο τοῦ γριόβουιδο βλ. λ. γριοαῖγα.
Τὸ μεγάλῃς ἡλικίας βόιδι.

γριόλα ἡ, Πάρ. γραῖλα Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γριά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -όλα. Πβ.
τὸ Ἑλληνιστ. γραιολέα, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Ἡσυχ. «γραιο-
λέας» πονηράς, ἢ ὀλεθρίας γραίας».

Ἡ δὺστροπος καὶ κακὴ γραῖα ἐνθ' ἂν. : Αὐτὴ σοῦ εἶναι
μὴ γριόλα, ὅπου δὲν ἔχει ταῖρι Πάρ. || Ἄσμ.

Μὴ γριόλα μ' εἶνα δόδι καὶ μετὰ γλῶσσα σὰ βαπούτσι
αὐτόθι.

γριοπροβάτα ἡ, ἀμάρτ. γροπροβάτα Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὗς. γριά, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὁ τύπ. γραί, καὶ
προβάτα. Διὰ τὴν σύνθεσιν εἰς τὸν τύπ. γροπροβά-
τα βλ. λ. γριοαῖγα.

Ἡ μεγάλῃς ἡλικίας προβάτα: Παροιμ.

Ξεπλανᾶται ἡ γροπροβάτα | καὶ χορεύγει μετὰ ἀρνάκια
(ἐπὶ ἡλικιωμένων ἀσχολουμένων μετὰ πράξεις μὴ ἀρμοζούσας
εἰς τὴν ἡλικίαν των). Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ.

γριός ὁ, Κεφαλλ. (Λειζούρ.) Μακεδ. (Χαλάστρ.) — Μ.
Κρίσπη, Χόρτα, 97 γραιὸς Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.
Ἄφ. Σούρμ.) γρός Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γριά. Πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 119 καὶ
2, 112 Μ. Φιλήντ., Γλωσσόγν. 3, 17.

Γέρων ἐνθ' ἂν. : Ἐγὼ γραιὸς ἄνθρωπος ποῦ νὰ δουλεύω;
Πόντ. (Οἶν.) Ἔσανε δύο τομάτ' ἀθροῦπ', ὁ ἕνας γραιός, ἡ
γρι - ἄλλη γριᾶ γυναῖκα τ' (ἐκ παραμυθ.) Πόντ. (Σούρμ.) ||
Ἄσμ.

Θὰ κάφου νιούς, θὰ κάφου γρούς, θὰ κάφου παλληκάρια,
θὰ κάφου τὸν προντόπαππα μαζί μὲ τοῦ Βαγέλιον

Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ.)

Ἄνδρ' ἐκὼς πῶς παντρεύει
κὶ παίρν' νιὸ κὶ παίρν' γριὸ
κὶ παίρν' ἕναν παλλήκαρον

Μακεδ. (Χαλάστρ.)

γριόττος ὁ, ἀμάρτ. γριότ-τός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γριά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -όττος,
ἡ ὅπ. ἐκ τῆς Ἰταλ. -otto

Εἰρωνικῶς ἡ γραῖα : Ἐν ἔδει ψόφον ὁ γριότ-τός.

γριούδα ἡ Μακεδ. — Ν. Πολίτ., Παροιμ. 4, 133 γρι-
γριούδα Μ. Ἀσία (Κυδων.) Λέσβ. (Πάμφιλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γριά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦδα.

Ἡ μικρόσωμος γραῖα ἐνθ' ἂν. : Γριγριούδα κατὸ χρόνῳ
Λέσβ. (Πάμφιλ.) || Παροιμ. Ἔμαθε ἡ γριούδα ἔς τὰ σ' κέ-
λια τῶ' ὀλημέρα τὰ γύρευε (τὰ σ' κέλια = τὰ συκέλια, τὰ
σῦκα ἐπὶ τῶν ἀδιακρίτων, τῶν ἀπαιτούντων τι, ὅπερ συνή-
θισαν νὰ λαμβάνουν) Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἂν. Ἡ παροιμ. εἰς
παραλλαγ. πολλαχ.

γριουδάκι τό, ἀμάρτ. γριουδάτσι Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γριούδα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.
Γριούδα, τὸ ὅπ. βλ.

γριουδέλι τό, ἀμάρτ. γριουδέλ' Μ. Ἀσία (Κυδων.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γριούδα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -έλι.
Γριούδα, τὸ ὅπ. βλ. Συνών. γριούδα, γριου-
δάκι, γριούλα 1.

γριούλα ἡ, κοιν. γριούλ-λα Κάλυμν. Νίσυρ. γραι-
ούλ-λ^d α Νίσυρ. γριγριούλα Ἡπ. (Πράμκντ.) Λέσβ. Μ.
Ἀσία (Κυδων.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ. Λεβάδ. Παρνασσ.
Φθιώτ. Φωκ.) ρκούλ-λα Κύπρ. ργουλ-λα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γριά καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦλα.

1) Ἡ μικρόσωμος γραῖα καὶ θωπευτικῶς ἡ καλὴ, ἡ ἡσυ-
χος γραῖα κοιν.: Βόηθα τὴ γριούλα νὰ περάσῃ ἔς τὸ πε-
ζοδρομῶ κοιν. Πᾶρ' κὶ τὴ γριγριούλα πάν', γιέ μ' Στερελλ.
(Παρνασσ.) Ἡ γριγριούλα πέθανε ἡ καφαρὴ Ἡπ. (Πρά-
μκντ.) Τί θέλεις, θκειούλ-λα ρκούλ-λα, καὶ καταρωτᾷς;
Κύπρ. Ἐτδ' ἐράσαν δὴ γριούλ-λαν τ' ξαί ἤφνε Κάλυμν.
Πρέπει νὰ παί' νὰ χαιρετήσωμεν δὴ γραιούλ-λ^d α Νίσυρ.
Ἡ γριγριούλα γίν' κὶ κούρβ' λον Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.)
Εἶναι μὴ γριούλα κοτσονάτη Πελοπν. (Ξεχώρ.) || Παροιμ.

Ὅτας τ' ν' ἔπαθ' ἡ γριούλα, | ἔκλειε τσὶ τὴν πορτούλα
(ἐπὶ τῶν παρακαίρως μετὰ τὸ πάθημά των προφυλαττο-
μένων) Λέσβ. || Ἄσμ.

Καὶ ἡ ργοῦλ-λα ἡ καμπούρα | ἄρχιζεν καὶ ἐκατοῦραν
Κύπρ.

Ἄρχιζε, γλῶσσα μ', ἄρχιζε νὰ τοὶ παινέσης οὐλές
τοὶ κοπελιές τοὶ δίφορες καὶ τοὶ καλές γριουλές
Κρήτ.

Μιά γριούλα ἡ καημένη | κάθεται καὶ μ' ὀρμηγεύει
Εὐβ. (Στρόπον.) 2) Παιδιά καθ' ἣν ἐν ἐκ τῶν πέντε ἕως
δέκα μετεχόντων εἰς ταύτην παιδίον, ὀρισθὲν ὡς «γριούλα»,
καταδιώκει μὲ κεκαλυμμένους τοὺς ὀφθαλμούς τὰ ὑπόλοι-
πα παιδιά καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐγγίσῃ ἐν ἑξ' αὐτῶν, τὸ ὅποιον
τότε ὑποχρεοῦται νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Συνών. τ υ φ λ ὁ μ υ ε γ α. 3) Κατὰ τὸν πληθ., κουκκιά μα-
γειρευόμενα δι' ἄπλου βρασμοῦ ἄνευ οὐδενὸς καρυκεύμα-
τος Ἀττικ. Συνών. γ ρ ι ᾶ 10, γ ρ ι α δ ᾶ κ ι 2, γ ρ ι ῖ λ α 3,
γ ρ ι ῖ τ σ α 4.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γριούλας Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.), ὑπὸ τὸν αὐτὸν δὲ τύπ. καὶ ὡς παρωνύμ. Στερελλ.
(Κολάκ.)

γριουλάκι τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ι ο ῦ λ α ὡς ὑποκορ.

Ἡ μικρόσωμος καὶ καλὴ γραῖα.

γριπάκι τό, Εὐβ. (Λιχάς) Ἰκαρ. (Καραβόσταμ.) Προπ.
(Μαρμαρ. Μηχαν.) γριπάκι Εὐβ. (Λιχάς) Θεσσ. (Τρίκερ.)
Μακεδ. (Ἡράκλ.) γριπάτσι Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ῖ π ο ς ὡς ὑποκορ.

1) Μικρὸς γ ρ ῖ π ο ς, τὸ ὅπ. βλ., Ἰκαρ. (Καραβόσταμ.)
Μεγίστ. Προπ. (Μαρμαρ. Μηχαν.) Συνών. γ ρ ι π ᾶ ρ ι,
γ ρ ι π α ρ ὀ λ ι, κ ο λ ο β ρ ῆ χ τ η ς, τ ρ ᾶ τ α. 2) Δίκτυον
εἰδικὸν διὰ τὴν ἀλιεῖαν ἰχθύων Εὐβ. (Λιχάς) Θεσσ. (Τρί-
κερ.) Μακεδ. (Ἡράκλ.) Προπ. (Μηχαν.)

γριπάρης ὁ, Ἀστυπ. Λέρ. Νίσυρ. Πάρ. Προπ. (Μαρ-
μαρ. Πέραμ.) Σκίαθ. Τήλ. — Α. Παπαδιαμάντ., Χριστου-
γενν. διηγ., 51 Τὰ μετὰ θάνατον, 47. Μ. Φιλήντ., Γλωσσον.
2, 120 — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 309 Πρω.
Δημητρ. Πληθ. γριπαράιοι Προπ. (Μαρμαρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ῖ π ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ᾶ ρ η ς,
διὰ τὴν ὅπ. βλ. - ᾶ ρ ι ς.

1) Ὁ ἀλιεύων διὰ γρίπου Ἀστυπ. Λέρ. Πάρ. Προπ.
(Μαρμαρ. Πέραμ.) Σκίαθ. — Α. Παπαδιαμάντ., ἐνθ' ἄν.
Μ. Φιλήντ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ.,
ἐνθ' ἄν. Πρω. Δημητρ.: Βλέπ'ς οἱ γριπαράιοι ἀρκέσαν καὶ
'πονωαστήκανε (ἄρχισαν νὰ ὑποψιάζωνται) Μαρμαρ. Ἡτο-
νε 'ς τὸ ψάρεμα ἕνας καπετάνιος γριπάρης Λέρ. Πότε βοη-
θῶν τοὺς γριπάρηδες εἰς τὴν ἀνέλκυσιν τοῦ μακροῦ ἀτελειώ-
του γρίπου ἐπὶ τῆς μεγάλης ἄμμου Α. Παπαδιαμάντ.,
Χριστουγενν. διηγ., 51. Συνών. ψ α ρ ᾶ ς. 2) Ὁ ἰδιοκτήτης
γρίπου Νίσυρ. Τήλ. — Λεξ. Πρω. 3) Ὁ κατασκευάζων γρί-
πους Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γριπάρης καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Μύκ.
Πάρ. Σέριφ. Σίφν. καὶ ὡς τοπων. Στερελλ. (Χριστ.)

γριπάρι τό, (Ι) Μύκ. γριπάρι Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ῖ π ο ς ὡς ὑποκορ. Πβ. H.R. Kahane-
A. Tietze, Ling. Franca, 501 - 502.

Μικρὸν δίκτυον ἀλιείας ἐνθ' ἄν.

γριπάρι τό, (ΙΙ) Ἰθάκ. Ἰων. (Φώκ.) Κεφαλλ. Λευκ. —
Α. Βαλαωρ., Ἔργα 2, 182, 3, 378 γριπάρι Θράκ. (Αἰν.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Σιβ. Σπάρτ.) γριπάρι Στερελλ. (Σπάρτ.)
Ἀγνώστου ἐτύμου.

Εἶδος χόρτου τῆς οἰκογενείας τῶν Ἀγρωστοδῶν (Gra-
mineae) Θράκ. (Αἰν.) Ἰθάκ. Ἰων. (Φώκ.) Κεφαλλ. Λευκ.
Στερελλ. (Αἰτωλ. Σιβ. Σπάρτ.) — Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. :
Μ' ἐκεῖ τοῦ γριπάρι φκειάν'νι τὰ π'λλὰ φουλιές Σπάρτ.
Τὰ πράτα τρῶνι γριπάρι αὐτόθ. || Παροιμ. Ἡ γουρούνα,
ἅμα ἔκανε γουρουνόπουλα, δὲν ἐχόρταινε οὔτε γριπάρι (=ἡ
μήτηρ πολλὰς στερήσεις ὑφίσταται χάριν τῶν τέκνων της)
Κεφαλλ. || Ποιήμ.

Ἄλλη δὲ γνώρισαν στρωμνὴ παρὰ χλωρὰ γριπάρι,
οὔτ' ἄλλη ἔλαβαν σκεπή, παρ' ἄγρια πρινάρι
Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. 3, 378.

Ἐπὶ τὸ λείψανον ἔστρωσε | χλωρὸ γριπάρι,
τὸ μνήμα ἐσφράγισε, | σκύπτει, φιλεῖ
Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. 2, 182.

γριπαρόλι τό, Ν. Ἀποστολίδ., La pêche en Grèce,
45 — Λεξ. Βλαστ. 311 Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ι π ᾶ ρ ι (Ι) καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ.
- ὀ λ ι.

Μικρὸς ἐλαφρὸς γ ρ ῖ π ο ς ἐνθ' ἄν. Συνών. γ ρ ι π ᾶ κ ι,
γ ρ ι π ᾶ ρ ι, κ ο λ ο β ρ ῆ χ τ η ς, τ ρ ᾶ τ α.

γριπιάρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. γριπ-πιάρικος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ γ ρ ι π ι ᾶ ρ ι κ ο, οὐδ. τοῦ ἀμάρτ. γ ρ ι π ι ᾶ ρ ι ς.

Ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν διὰ γρίπων ἀλιεῖαν, ὁ ἀλιευτικός :
Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπέρασεν ἕναν γριπ-πιάρικον καΐκιν ἄτυχον.

γριπίζω Ζάκ. Πελοπ. (Μεσσην.) — Α. Παλάσκ., Ὁ-
νοματολόγ., 28 — Λεξ. Κορ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ Βυζαντ. γ ρ ι π ῖ ζ ω. Πβ. Ἡσύχ. «γριπίζει» ἀλιεύει.

1) Ἀλιεύω διὰ γρίπου Πελοπ. (Μεσσην.) — Λεξ. Κορ.
Περίδ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ψ α ρ ῆ ω. β) Ἀλιεύω δι'
ἀπόχης γαρίδας εἰς τὰ ἀβαθῆ ὕδατα τῶν παραλιῶν Ζάκ.
γ) Ἀνιχνεύω, ἀγρεύω διὰ γρίπου ἀντικείμενον ἐντὸς τῆς
θαλάσσης Λεξ. Δημητρ. 2) Περιτυλίσσω, περιδένω διὰ
σχοινίου τὴν ἀνελκυσθεῖσαν ἄγκυραν διὰ νὰ συγκρατῇται
αὕτη στερεῶς Α. Παλάσκ., ἐνθ' ἄν.

γριπιτζής ὁ, ἐνιαχ. γριπ'τζής Κωνσπ. γριπ'τζής Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ῖ π ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι τ ζ ῆ ς.

Ὁ ἀλιεὺς ἐνθ' ἄν. : Οἱ γριπ'τζήδες λ'π'θῆκαν τῇ γάττα,
τ'ς ῥίξαν καθόσα ψάρια Λέσβ. Συνών. ψ α ρ ᾶ ς.

γριπόβολο τό, Κύν. γριπόβολος ὁ, Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ῖ π ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - β ο λ ο,
περὶ τῆς ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 242.

Σχοινίον τὸ ὅποιον, ἔχον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ προσδεδεμένον
λίθον ἢ κλάδον δένδρου, ρίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα συ-
ρόμενον ἀνέυρῃ καὶ παρασύρῃ ἀπολεσθεῖσαν ὀρμιᾶν ἢ ἄλλο
ἀντικείμενον.

γρίπος ὁ, Αἰγιν. Ἄνδρ. Ἀστυπ. Βιθυν. (Ἀρακλ.
Μουδαν.) Δωδεκάν. (Λειψ.) Ἐρεικ. Εὐβ. (Χαλκ.) Θηρ.
Θράκ. (Σηλυβρ.) Ἰθάκ. Κεφαλλ. Κέως Κουφονήσ. Κύν.
Κυκλάδ. Κύπρ. Κῶς Λευκ. Νάξ. (Κωμιακ.) Νίσυρ. Πάρ.
Πελοπ. (Μεγαλοχ. Μεσσην.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Προπ.
(Ἀρτάκ. Μαρμαρ.) Σύμ. Τήλ. — Ν. Ἀποστολίδ., La pêche
en Grèce, 44 Α. Βαλαωρ., Ἔργα 3, 268 Π. Βλαστ., Ἀργώ,
337 Γ. Δροσίν., Ὑάρειμ. 14, 40 Th. de Heldreich, Faune de
Grèce, 92. Α. Μαμμέλ., Θαλασσιν., 33, 108 Α. Παλάσκ., Ὁ-
νοματολόγ., 28 Π. Παναγιωτοπούλ., Ἰχθ. ἀναδρομ., 468 Μ.
Φιλήντ., Γλωσσον. 2, 35 H.R. Kahane-A. Tietze, Lingua
Franca, 503 - 504 — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Βλαστ. 311

